

Rákoskert Napja a platánsoron

A gyönyörű platánfasor alatt sokan időztek tegnap, május 29-én a Rákoskert Napja rendezvénysorozaton, a rákoskerti vasútállomás szomszédságában. A platánfasor szebb mint valaha, nem ártott neki a 197-es vasútbusz megindítása. Bár a buszforgalom gyér, mégis sokkal buszforgalom kényelmesebbé tette az életet. A fasor némán bizonyítja, a korábban hangoskodók talán csak valamiféle sajátos érdek mentén hadakoztak a busz ellen. Jó, hogy túl vagyunk e fölösleges vitán.

Ünnepi beszédet Szelepcsényi Sándor, a Rákoskerti Polgári Kör elnöke mondott.

Hősök Napja 2011

Tisztelettel üdvözlöm a megjelenteket, a rákoskertieket és a vendégeinket. Külön köszöntöm Fohsz Tivadar alpolgármester urat és Hatvani Zoltánt, Rákoskert önkormányzati képviselőit.

1999 óta immár 13-szor gyűlünk itt össze, hogy a Hősök Napján megkoszorúzzuk ezt a márványtáblát, amelyet Rákoskert közössége és Rákosmente önkormányzata helyezett el itt, a vasútállomás épületének falán. Minden évben ezen a találkozónkon emlékezünk a II. világháború helyi áldozataira és 2007 óta tisztelgünk azok előtt is, akik hadifogságba esve vagy civilként a szovjet kényszermunka táborokba elhurcolva szenvedtek évekig. A táblákon szereplők gyermekei, unokái közül sokan ma is itt élnek, településünk iránt érzett szeretetüket hűségükkel bizonyítva.

Sokakban felmerülhet a kérdés, hogy miért pont most tartjuk ezt az ünnepséget? A hősök emléknapjainak eredete egy 1917-es törvényre vezethető vissza. Akkor mondták ki először, hogy „... nemzetünk hősi halottainak kegyelet teljes tiszteletét megfelelő módon kifejezésre kell juttatni és az utókor számára meg kell örökíteni.” Másfél évvel az első világháború kitörése után felmerült a szervezett formában történő tisztelgés, kezdeményezték, hogy minden település köemléket állítson az elesettek nevével. Az 1917-es VIII-as törvény írta elő: „... őrizze meg a késő utókor hálás kegyelettel azok áldott

emlékezetét, akik életükkel adóztak a veszélyben forgó haza védelmében. Minden község, város, anyagi erejének megfelelő, méltó emléken örökítse meg mindazok nevét, akik lakói közül a hazáért életüket áldozták fel."

Az 1924. évi XIV. törvény már a Hősök emlékűnnepéről rendelkezett. Ebben írták elő, hogy a háború hősi halottjaira – nemzeti ünnepként – szervezett megemlékezést tartsanak május utolsó vasárnapján. „A nemzet soha el nem múló hálája és elismerése jeléül az élő és jövő nemzedékek hősi halottainak dicsőségére minden esztendő május havának utolsó vasárnapját, nemzeti ünnepnapot, mint a Hősök emlékűnnepét a magyar nemzet mindenkori hősi halottainak szenteli."

1945-ben még országsszerte megtartották a hősök napját, de az új hatalomnak nem volt ínyére a megemlékezés, hiszen azokról a honvédekről szólt, akik jórészt a szovjet hadsereg ellen harcolva estek el. Közel ötven évig csak titokban lehetett gyertyát gyújtani értük, míg a rendszerváltozás fordulatot nem hozott. 1989 után több helyen felújították ezt a nemes hagyományt és 2001-ben, mintegy megerősítve az 1924-est, megszületett a 2001. évi LXIII. törvény. Ennek 2. paragrafusa kimondja, hogy „A Magyar Köztársaság Országgyűlése a magyar nemzet soha el nem múló hálája jeléül, a ma élő és a jövő nemzedékek okulására, a hősök dicsőségére minden esztendő május hónapjának utolsó vasárnapját a Magyar Hősök Emlékűnnepévé nyilvánítja."

A rákoskerti megemlékezések kezdeményezője Szoboszlai Pál volt, aki az első telepések egyikeként kivételes egyéniségével összefogta azoknak az egyre fogyatkozó kis társaságát, akik pionírokként vették birtokba az 1933 után felparcellázott Schell birtok telkeit. Sajnos, ő már negyedik éve nincs közöttünk, de mi, akik ismerhettük őt, szeretetreméltó személyiségének emlékét szívünkben őrizzük. Ő is megszenvedte a hadifogság keservét, neve méltó helyen szerepel a bronzablán.

A két ablán megörökített ismerős neveket olvasva gondoljunk arra az áldozatra, amelyet ők hoztak. Emlékűnkéből merítsünk erőt ahhoz, hogy a mai időkben minket érő megpróbáltatások során képesek legyünk mi is – erőnk és tehetségűnk szerint – hozzájárulni szűkebb pátriánk Rákoskert és tágabb értelemben az egész Kárpát-medence magyarok lakta részének újbóli felvirágoztatásához!

Köszönöm, hogy meghallgattak és most helyezzük el koszorűinkat az emléktablánál.

Először a „Régi rákoskertiak” nevében Madarász Istvánné Farkasdi Marika emlékezik édesapjára és a többi áldozatra.

A következő koszorűt Rákosmente önkormányzata képviselőjében Fohsz Tivadar alpolgármester úr és Hatvani Zoltán, rákoskerti képviselők helyezik el.

Harmadikként a Rákoskerti Polgári Kör képviselőjében Nagy Istvánné és jómagam tesszük ezt meg, így fejezve ki az elődeink iránt érzett tiszteletűnkét és hálánkat!

Köszönöm, hogy eljöttek és kérem, vegyenek részt Rákoskert Napjának további eseményein is.

2011. május 29.

Szelepcsényi Sándor

Szelepcsényi Sándor egy résztvevővel beszélget

Hatvani Zoltán rákoskerti képviselő a rendezvény biztosítását végző polgárőrrel beszélget

Fogy a vásárfia

Fohsz Tivadar rákoskerti képviselő a baráti beszélgetés és a kávézás kettős élvezetében

Fut, robog a kicsi kocsi, rajta ül a Haragosi, din don diridongó. Ha kiborul az a kocsi, leröpül a Haragosi, din don diridongó. Így szól a vers. Haragosi ezúttal nem jött, s nem borult ki a kocsi sem.

Régi ismerősök mindig akadnak a forgatagban

Forrás: Tizenhetedik Online